

ב"ה

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

נִשְׁמַתָּא דְאֹרֵיתָא

עלון מוגדל!

גיליון 332 • חג הסוכות, ט"ו בתשרי תשע"ט

האורחים של חג הסכות

^{*ממלץ ללמד בכל יום את הקטע הקשור לאשפזיון היומי}

האשפזיון

ילד/ילדה: על-פי הכתוב בספר הזהר הקדוש, במהלך ימי הסכות אנו זוכים לארח בסכתנו את האשפזיון (=אורחים) - נשמותיהם של אברהם, יצחק ויעקב, משה, אהרן, יוסף הצדיק ודוד המלך, היורדות מגן-עדן לשהות עמנו בסכה. בכל יום מגיע אורח אחר מבין הצדיקים הנזכרים.

טבלת סכום

ימי החג	האשפזיון הפלליים	האשפזיון החסידיים
חג הסכות - יום א	אברהם	הבעל שם טוב
יום ב	יצחק	המגיד ממזריטש
יום ג	יעקב	אדמו"ר הזקן
יום ד	משה	אדמו"ר האמצעי
יום ה	אהרן	הצמח צדק
יום ו	יוסף	המהר"ש
הושענא רבה - יום ז	דוד	הרש"ב
שמיני עצרת שמחת תורה		הרי"צ הרבי

אורח יומי

ילד/ילדה: הרבי הריי"צ אמר כי יש להשתדל להזכיר בחג הסכות את האשפזיון החסידיים, כשם שמזכירים את האשפזיון הפלליים.

לאור זאת, היה הרבי מדי שנה מתועד בלילות חג הסכות (בזמן "שמחת בית השואבה") ומסביר את הקשר שבין האשפזיון הפללי לאשפזיון החסידי של אותו יום. לדגמה, את הקשר בין אברהם אבינו לבעל-שם-טוב, וכן הלאה. הרבי היה מקשר זאת גם לשעור החמש היומי ומוסיף ספור או פתגם לגבי דרכם של האשפזיון החסידיים בעבודת ה'. פמובן, כשיטתו המפרסמת שבכל למוד יש הוראה בעבודת ה', היה הרבי מסיק בכל יום הוראה שעלינו ללמוד מהאשפזיון היומי.

האשפזיון הראשון

אבא/אמא: נתמקד הפעם בקטעי שיחות אודות האשפזיון, אותן נשא הרבי בהתנודויות חג הסכות , בשנת תשד"מ

היום בסכתנו:

היום בחג	האשפזיון הפללי	האשפזיון החסידי	הנושא בשעור החמש
יום ה	אהרן הכהן	אדמו"ר הצמח-צדק	משפטיד לעקב יורו
מהותו:	קרב כל יהודי לתורה	פעל לקרוב בין היהודים למען למוד התורה	למוד התורה לכל יהודי
ההוראה:	להתאחד בלמוד התורה		

יגיעה עצמית

כאשר כבוד קדשת אדמו"ר ה'צמח צדק' היה צעיר, קרא לו פעם רבנו הזקן ואמר לו, שברצונו להעניק לו 'תורה' במתנה כדי שלא יצטרך להתגע. אף הרבי ה'צמח צדק' לא הסכים וטען בפני רבנו הזקן שהוא רוצה ללמד תורה ביגיעה עצמית.

לאחר מספר שנים, כאשר הוסיף חכמה על חכמתו, אמר ה'צמח צדק' שחרה לו על כך שלא קבל בזמנו את ההצעה של רבנו הזקן. שכן, גם אם רבנו הזקן היה נותן לו עניני תורה נעלים ביותר במתנה - בכל זאת תמיד היה באפשרותו להוסיף וללמד ביגיעה עצמית בענינים נעלים עוד יותר, כיון שהתורה היא בלי גבול ותכלית.

האשפזיון השני

להביא את השמחה לכל מקום

אבא/אמא: היום השני - ברוכים הבאים ליוסף הצדיק ולאדמו"ר המהר"ש:

בשונה מהאבות ויתר השבטים שהתבודדו מהעולם והיו רועי צאן, יוסף היה משנה למלך מצרים. הוא עסק בעניני העולם במקום נחות כמו מצרים ועם כל זה היה מחבר לה'. ואדרבה, דוקא באמצעות ירידתו למצרים, יכול היה לכלכל את אביו ואת אחיו ולפעל רוחה אצל בני-ישראל.

כך גם עבודתו של הרבי מהר"ש היתה באפן של 'לכתחלה אריבער' - לא להתפעל מהעולם אלא להתנהג גם בזמן הגלות, למעלה ממדידה והגבלה.

ילד/ילדה: בשעור החמש היומי (בשנת אמירת השיחה) אנו לומדים על הברכה לבני יוסף, מנשה ואפרים, שאצולם מדגש שגם בירידת יוסף לגלות בה "נשני אלקים" - "הפרני ה' בארץ עניי".

ביום זה עלינו להביא את שמחת בית השואבה גם למקומות רחוקים, כמו יוסף שהשפיע לכל עם הארץ, על-ידי נסיעה למקומות אלו כדי להביא לשם את שמחת החג, או באמצעות הפכשירים הטכנולוגיים אותם אנו מנצלים בשביל להביא את שמחת החג לעוד יהודי. וכן להוסיף (מלשון 'יוסף') במצות הצדקה.*

היום בסכתנו:

היום בחג	האשפזיון הפללי	האשפזיון החסידי	הנושא בשעור החמש
יום ו	יוסף הצדיק	אדמו"ר מהר"ש	הברכה לבני יוסף
מהותו:	עבד את ה' בתוך העולם	למד שצריך לפעל בעולם 'לכתחלה אריבער'	בני יוסף מסמלים את הברכה אפלו במצרים
	להביא את השמחה לעולם, גם למקומות רחוקים		

הרהור אחד פחות

אחד החסידים בעיר ז'עפין החל לנטות מדרך הישר, וכאשר החסידים ראו כי הוא סוטה מהדרך, הרחיקוהו מעליהם ולא הניחו לו לבוא במחיצתם.

פעם בקר אחד מחסידי העיר אצל כבוד קדשת אדמו"ר המהר"ש והרבי התענין אצלו במצבו של החסיד שסר מהדרך. החסיד ספר כי הוא סלק מהחבורה בשל מעללי.

הגיב הרבי: "לא טוב אתם עושים. עליכם לקרבו ולנסות להשיבו למוטב. אפלו אם לא תצליחו, אלא שבזכות הקרוב הזה יפחתו הרהוריו הרעים מעשרה לתשעה - גם אז כדאי הדבר".

האשפזיון השביעי

לשמח עד 'מעל הראש'

אבא/אמא: היום השביעי - ברוכים הבאים לדוד המלך ולאדמו"ר הרש"ב: דוד המלך ענינו הוא 'פתר'. כך גם יום הולדתו של הרבי הרש"ב הוא בכ' חשון תרכ"א, בו רמוזה המלה 'פתר' פעמים. האות כ' היא ראשי-תבות פתר, וכן בשנה - תרכ"א - מסתתרות האותיות פתר (בשנים אחרות הסביר הרבי את הקשר בין דוד המלך לרבי הרש"ב, שהכריז כי תלמידי הישיבה הם "חילי בית דוד").

לשמח ולזכך את העולם

ילד/ילדה: ענין נוסף: על דוד נאמר "ודוד הוא הקטן", שמסמל את הירידה (לזכור: העולם) לצרך עליה.

שמותיו של הרבי הרש"ב - שלום בער. השם 'בער' פרושו - דב, שהוא מסרבל בבשר שמסמל גשמיות. והשם 'שלום' מסמל את החבור בין הרוחניות לגשמיות.

כך גם הרבי הריי"צ, האשפזיון של שמיני-עצרת ושמחת-תורה, שענינו היה כמו יוסף הצדיק - לפעל ולהמשיך אלקות בתוך העולם.

וזה קשור לשעור החמש היומי, (בשנת אמירת השיחה) המדבר על זבולון - שהיה עוסק במסחר ועבד את ה' בתוך העולם.

היום בסכתנו:

היום בחג	האשפזיון הפללי	האשפזיון החסידי	הנושא בשעור החמש
יום ז	דוד המלך	אדמו"ר הרש"ב הרבי הריי"צ (בשמיני-עצרת)	הברכה לזבולון
	א. מלך - פתר ב. דוד הקטן	א. פתר ב. חבור בין גשמיות לרוחניות	חבור בין גשמיות לרוחניות
	א. השמחה צריכה להיות באפן של 'פתר', המקיף את כל מציאותו של האדם. ב. זכור העולם באמצעות השמחה.		

טובה למי

כבוד קדשת אדמו"ר הרש"ב הורה פעם לבנו הרבי הריי"צ לנסע למקום מסים ולהושיט עזרה לחסיד אחד, איש עסקים, שהיה שרוי במצוקה. כשחזר הריי"צ מהנסיעה, נכנס אל אביו ואמר: "קימתי כל מה שבקשתי ממני. עשיתי את הטובה לאותו חסיד בצורה השלמה ביותר".

אמר לו אביו: "טעות בידך. לא עשית טובה לחסיד, עשית טובה לעצמך. את הטובה לאותו חסיד עשה הקדוש ברוך הוא, ואתה זכית להיות שליחו של השם לבצע את רצון ההשגחה העליונה".

עשה את שלו

בעצומו של המאבק שנהל כבוד קדשת אדמו"ר הריי"צ למען שמירת גחלת היהדות ברוסיה, הורע מצב כריאותו. הרופאים צוו עליו לנסע אל מעינות המרפא בהרי קוקז.

לאחר שדולים רבים, נאות הרבי ונסע לשם עם אמו, המקום המה מיהודים רבים, רכס ככלם אמידים, שנהגו לנפש שם. מיד בהגיעו לשם פנס הרבי את היהודים ודבר על לפם לעמד לימין הפעילות למען יסוד ישיבות, בתי כנסת ומקואות טהרה.

למחרת קבץ הרבי יהודים אחרים ועורר גם אותם להפריש מממונם לצרך הפעילות. כך חלפו הימים והיה עליו לחזר לביתו. תמהה מאוד אמו ואמרה: "מה יהיה על האמבטיות שעליך לעשות?".

"אני את שלי עשיתי", השיב הרבי קצרות...

שמחת-תורה

"ושמחת בחגך!"

ילד/ילדה: בשמחת תורה אנו מסימים את התורה בקריאת פרשת "וזאת הברכה" ומיד מתחילים אותה מ"בראשית". בפרשת "וזאת הברכה" אנחנו קוראים פסוק מאוד מפר: "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב".

אבא/אמא: הפסוק הזה מזכיר לנו שלכל יהודי יש קשר מיוחד עם התורה, כי משה הוריש את התורה לכל עם ישראל. אבל מדוע אנחנו קוראים אותו דוקא בשמחת תורה ולא בחג השבועות, היום בו קבלנו את התורה? **ילד/ילדה:** בחג השבועות אמנם קבלנו את התורה, אך אחר כך עם ישראל נכשל בחטא העגל. אבל מיד אחר כך משה בקש סליחה מהשם, עם ישראל חזר בתשובה וביום הפפורים השם סלח לנו, ונתן לנו מחדש את הלוחות השניים עם עשרת הדברות, וגם את התורה שבעל פה.

אבא/אמא: השמחה הגדולה של שמחת תורה, באה בהמשך ליום הכפורים. אנחנו שמחים על הקשר שיש לנו עם השם ועם התורה. שאפלו אחרי שעם ישראל נכשל, הוא הצליח לשוב בתשובה ולחדש את הקשר עם התורה. זה מראה לנו עד כמה הקשר שלנו עם התורה הוא חזק.

ילד/ילדה: ולכן בפרושו על הפסוק "תורה צוה" אומר רש"י: "אחזנוה וליא נעזבנה". יהודי תמיד תמיד נשאר קשור עם התורה, ולכן אנחנו כל כך שמחים היום.

(מעובד ע"פ לקו"ש חכ"ט, עמ' 229 ואילך)

הנעלים הקרועות שהפכו לכתר

פעם בשמחת-תורה, ספר הבעל-שם-טוב לתלמידיו:

בבקר שמחת-תורה אנחנו מתעוררים מאחר מהרגיל, בשל הרקודים ושמחת ההקפות שבלילה הקודם. אבל המלאכים, לעמת זאת, לא אמרו "לחיים" בליל שמחת-תורה והם באים כהרגלם לתפלת שחרית. המלאכים לא יכולים לומר שירה עד שעם-ישראל עושה זאת בארץ והם נותרים ללא מעש, ומחליטים לנצל את זמנם לערך נקיון בשמים...

הם מגלים כי השמים מלאים בחפצים משנים: נעלי-בית קרועות, עקבי נעלים שבורים. המלאכים רגילים למצא ציצית, תפלין וחפצים דומים בשמים, אך הם מעולם לא ראו דברים שכאלה! הם מחליטים לשאול את המלאך מיקאל, סנגורן של ישראל, לפשר הדברים.

"כן", מודה המלאך מיקאל, "זו סחורתי. אלה הם הנעלים שנותרו מההקפות שנערכו אמש, בהם היהודים רקדו עם התורה". בנאווה הוא מציג את הנעלים הקרועות לפי קהלות - אלה מהעיר קמינקא; אלה ממזריטש...

"המלאך מט"ט שוזר פתרים לבוור העולם מתפללות עם-ישראל. אני - מסים המלאך מיקאל - אציג היום לבוור העולם פתר מפאר בהרבה, פתר עשוי מנעלים קרועות..."

היום הראשון - ברוכים הבאים לאברהם אבינו והבעל-שם-טוב:

אברהם אבינו הוא היהודי הראשון, שהפיץ את האמונה היהודית בה' בעולם כלו.

כך גם הבעל-שם-טוב, היה נוסע ממקום למקום כדי לעורר גם אצל יהודים פשוטים את האמונה בה'.

אברהם אבינו למד שה' הוא "א-ל עולם" - שהעולם והקדוש-ברוך-הוא הם דבר אחד ממש והעולם אינו נפרד מאלקות.

כך גם הבעל-שם-טוב היה דואג לשאול יהודים איך הבריאות ואיך הפרנסה ולשמע אותם עונים "ברוך ה'", ובכך היה מחבר בין העולם לה' - ש'יהודי יבין שגם הדברים החמריים כבריאות ופרנסה הם מאת ה' וצריך להודות לו על כך.

בשעור החמש היומי לומדים (בשנת אמירת השיחה) על מחנה דן, שהיה "מאסף לכל המחנות". הם היו אוספים את האבדות של כל עם-ישראל שצעדו לפניהם ומשיכים אותן לבצליהן.

ההוראה בעבודת ה' שאנו לומדים מכך היא, שיש לנו תפקיד לאסוף את ה'אבדה' - הניצוץ הרוחני שקיים אצל כל יהודי, להזכיר לו שהוא יהודי וללמדו שכל מה שקיים בעולם מגיע מה' ומחבר אליו. כך אנו צועדים בדרךם של אברהם אבינו והבעל-שם-טוב.

היום בסוכתנו:

היום בחג	האשפיוזן הפללי	האשפיוזן החסידי	הנושא בשעור החמש
יום א	אברהם אבינו	הבעל שם טוב	
מהותו:	הפיץ אלקות בעולם	הפיץ אלקות בעולם	השיב אבדות
ההוראה:	לקשר יהודים עם ה'		

רעש בשמים

בח"י באלול תקע"ד, כשמלאו לבעל שם טוב שש-עשרה שנה, שהה בפנדק בישוב קטן. בעלי הפנדק היו אנשים פשוטים מאוד, שבקשי ידעו להתפלל, אבל על כל דבר היו מודים לקדוש ברוך הוא בתמימות ובחס.

באותו יום יצא הבעל שם טוב להתבודד בשדה. בעת ההתבודדות עסק באמירת מזמורי תהלים, עם כוונות על פי הקבלה ביחודי השמות הקדושים. פתאום זכה לגלוי אליהו. על שפתיו רחף חיוך, שהפליא את הבעל שם טוב.

אמר לו אליהו הנביא: "אתה מתיגע בעמל רב לכונן את יחודי השמות הקדושים של פסוקי התהלים. בעלי הפנדק אינם יודעים כלל את יחודי השמות, אבל כשהם אומרים 'ברוך הוא ומברך שמו לעולם ועד' - נעשה רעש בשמים יותר מכל יחודי השמות שהצדיקים הגדולים מכונים".

האשפיוזן השני

לעמד על המשמר

ילד/ילדה: **היום השני**: - ברוכים הבאים ליצחק אבינו ולמגיד ממזריטש:

יצחק אבינו היה היחיד מבין שלושת האבות שלא יצא לחוץ-לארץ, כיון שמאז נסיון העקדה הוא היה בגדר 'עולה תמימה' - כשם שקרבן עולה צריך להיות בבית-המקדש, כך יצחק היה צריך על-פי צווי ה' להיות בארץ הקדש.

גם המגיד ממזריטש, נהג לשבת בעיר שלו וממנה להפיץ יהדות וחסידות, באמצעות תלמידיו. בשונה מהבעל-שם-טוב, שהיה נוסע ממקום למקום להפצת היהדות, כפי שלמדנו אתמול.

להוסיף בשמחה

אבא/אמא: יצחק - מלשון צחוק ושמחה, כפי שאמרה שרה "צחוק עשה לי אלקים" - מורה על תוספת השמחה שצריכה להיות בשמחת בית השואבה, פלילה השני של סכות השך ליצחק.

גם אצל המגיד אנו לומדים על תוספת השמחה שצריכה להיות בזמן בית השואבה:

על שמחת בית השואבה אמרו חז"ל ש**ממנה היו שואבים רוח הקדש**. אם כן, כל יהודי שהשתתף בשמחת בית השואבה, אפלו ילדים קטנים היו שואבים רוח הקדש (למרות שזה היה ברוחניות והם לא הרגישו זאת).

המגיד אמר שבזמן הגלות קל יותר להשיג רוח הקדש, כי אז המלך - הקדוש-ברוך-הוא - לא נמצא בהיכל שלו אלא בדרך, 'בפונדק', ואז כביכול יותר קל לדבר עמו (גם לכם זה הזכיר את משל "המלך בשדה"?...). אם כן, לפי תורת המגיד, מובן שבשמחת בית השואבה בזמן הגלות צריך לשמח יותר, כי אז 'שואבים' יותר רוח הקדש מאשר בזמן הבית.

בשעור החמש היומי (בשנת אמירת השיחה) לומדים על ההשפעה של עם-ישראל על כל אמות העולם "ויכחשו איביך לה" - שהאויב מתהפך ומסייע לעם-ישראל, כפי שמפרש רש"י בשעור היומי.

דבר זה מוסיף בשמחה שצריכה להיות מתוך רקודים ברחובה של עיר, להביא את השמחה לעולם כלו..

היום בספתנו:

היום בחג	האשפיוזן הפללי	האשפיוזן החסידי	הנושא בשעור החמש
יום ב	יצחק אבינו	המגיד ממזריטש	האויב מסיע לישראל
מהותו:		א. לא נדד בעולם ב. נבואה ושמחה	מוסיף בשמחה
ההוראה:	להביא את השמחה החוצה!		

שתף לבורא

כאשר נתמנה המגיד ממזריטש לממלא מקומו של הבעל שם טוב, החל להקדיש חלק נכר מזמנו לשמיעת מצויקותיהם של יהודים פשוטים, לעוץ להם עצות בבציות היום יום ולהעניק להם מברכותיו.

יום אחד בא לבקרו ידיד נעורים, שהשתומם לראות את חברו הגאון מבזבז את זמנו על בציות גשמיות פעוטות של יהודים כפריים. בהזדמנות אחת שאלו לפשר התנהגותו.

השיב המגיד: "לפני הבריאה ישב הקדוש ברוך הוא והשתעשע עם נשמות הצדיקים כגן עדן. עסקו שם ברוי תורה ובענינים רוחניים נפלאים. פתאום החל הקדוש ברוך הוא להתעסק בבריאת העולם. התרעמה אחת הנשמות: מדוע מתעסקים בדברים גשמיים נחותים?..."

וסים המגיד: "אכל זהו רצון השם, שנתעסק דוקא בדברים גשמיים ועל ידם נעבדהו".

האשפיוזן השלישי

לשמח בלמוד התורה

ילד/ילדה: **היום השלישי** - ברוכים הבאים ליצקב אבינו ולאדמו"ר הזקן: עבודתו של יצקב אבינו היא למוד התורה - "יצקב איש תם, יושב אהלים". שני שמותיו יצקב וישראל, עליהם נאמר "ויקם עדות ביצקב ותורה שם

בישראל", מכונים כנגד תורה שבכתב ותורה שבעל-פה ונגגד נגלה דתורה ופנימיות התורה.

אדמו"ר הזקן ענינו הוא תורה ובו בחר המגיד מכל תלמידיו לסדר את השלחן-ערוך. כמו-כן יסד אדמו"ר הזקן את תורת חסידות חב"ד. דבר זה מתבטא בשמו 'שניאור' - שני אורות, אור תורת הנגלה ואור תורת החסידות. השם 'זלמן' אותיות 'לזמן' מבטא את גלוי תורתו בזמן, במציאות העולם.

בשעור החמש (בשנת אמירת השיחה) אנו קוראים על משה רבנו שענינו הוא התורה, שעלה אל "הר נבו" - נ' בו. ביום פטירתו השיג משה רבנו את הדרגה הגבוהה ביותר, שער החמשים (נ').

ביום זה יש להוסיף בהחלטות טובות בלמוד הנגלה ובלמוד החסידות ולשמח על כך שביכלתו של כל יהודי להגיע אל דרגתו של משה רבנו מצד הקשר שלו עם נשמת משה..

היום בספתנו:

היום בחג	האשפיוזן הפללי	האשפיוזן החסידי	הנושא בשעור החמש
יום ג	יצקב אבינו	אדמו"ר הזקן	משה עולה להר נבו
מהותו:	למוד התורה, נגלה ופנימיות התורה	תורת הנגלה - חבור השלחן-ערוך. מיסד תורת חסידות חב"ד	למוד התורה והשגת שער הנר"ן
ההוראה:	לקבל החלטות טובות בלמוד הנגלה והחסידות ולהוסיף בשמחה		

למעלה מיכלת הסבל

אחד מחסידיו של כבוד קדשת אדמו"ר הזקן, היה סוחר יין, שהיה מיבא את היין ממדינה אחרת. פעם נודע לו ש**שריה** של מאתים עגלות-יין התרמה במעבר הגבול. כששמע את הידיעה, צנח לארץ מתעלף.

האנשים עוררוהו מעלפונו, אך כשנזכר באסון שפקד אותו, חזר והתעלף. כך חזר הדבר ונשנה, ונראה היה שאין הוא מסגל לשאת את ההפסד העצום. באו וספרו זאת לרבי. אמר הרבי: "העגלות לא החרמו". החלו לחפש אחריהן, והתגלה כי הן עומדות שלמות ביער. התברר, שהעגלונים נבהלו ממשוהו, נטשו את העגלות וכרחו, והוציאו שמועה שהמטען החרם.

חזרו החסידים וספרו זאת לרבי, ואמרו שזהו 'מופת'. בטל הרבי את דבריהם: "אין כאן שום מופת. חכמינו זכרונם לברכה אמרו, שאין הקדוש ברוך הוא נותן יסורים לאדם שלא כפי כוחו. כשראיתי שהאיש אינו מסגל לשאת את היסורים, הכנתי שנדאי לא החרם היין".

האשפיוזן הרביעי

לשמח ביחד

אבא/אמא: היום הרביעי - ברוכים הבאים למשה רבנו ולאדמו"ר האמצעי:

על משה נאמר בשעור החמש היומי "תורה צוה לנו משה, מורשה קהלת יצקב". ירשה היא דבר ששונה לכלם. גם תינוק שנולד, ראוי לרשת את אביו. דבר זה מדגיש את אחדותם של ישראל, שהתורה שייכת לכלם.

אדמו"ר האמצעי מכנה בשם "רחובות הנהר", היות שהוא הרחיב את תורת החסידות, ביחס למה שהיה בתקופת אביו אדמו"ר הזקן. מצד הירשה שבתורה, גם הענין של למוד התורה באפן של הרחבה, שף לכל יהודי.

בשעור היומי (בשנת אמירת השיחה) אנו לומדים גם על אחדותם של ישראל "יחד שבטי ישראל". בשמחת בית השואבה על כלנו לשמח יחד, גם ראשי השבטים וגם האנשים הפשוטים

עם חמריות, אכילה ושתיה, בגדים ופרנסה. אז למה הוא הוריד אותה לעולם הזה?

היום בספתנו:

היום בחג	האשפיוזן הפללי	האשפיוזן החסידי	הנושא בשעור החמש
יום ד	משה רבנו	אדמו"ר האמצעי	מורשה קהלת יצקב
מהותו:	הוריש את התורה לכלל ישראל באפן של אחדות	הרחבה בלמוד התורה, שיכת לכל יהודי	אחדות ישראל
ההוראה:	להתאחד בשמחת בית השואבה		

כשילד בוכה

כבוד קדשת אדמו"ר האמצעי, ה'יה ידוע בכלשר ההעמקה הפלתי רגיל שלו. כשהיה עוסק בענין כלשהו היה שקוע בו לגמרי מבלי לדעת מה קורה סביבו. פעם, כשישב ולמד בביתו, נפל בנו הפעוט מעריסתו ופרץ בבכי.

אולם אביו היה שקוע כל-כך בלמודו, עד שלא שמע כלל את הבכי.

בקומה העליונה התגורר אביו, רבנו הזקן. אף הוא ישב באותה שעה ועסק בתורה, אך הוא שמע את הבכי וירד למטה והרגיע את התינוק. לאחר מכן העיר לבנו, שלא זו הדרך להיות שקוע בענינים נעלים עד כדי כך שלא שומעים את קול בכיו של ילד.

הוסיף על כך כבוד קדשת אדמו"ר נשיא דורנו: יש בכך לקח חשוב עבורנו. אפלו אדם העוסק בענינים הכי נעלים וחשובים, חייבת להיות אצנו כרויה לבכי הפנימי של נשמות יהודיות, תינוקות שנשבו ונפלו מעריסתם'. חוכה לגשת לאותם יהודים, לקרכם ולהשיכם אל חיק יהדותם.

האשפיוזן החמישי

ללמד תורה ביחד

ילד/ילדה: **היום החמישי** - ברוכים הבאים לאהרן הכהן ולאדמו"ר הצמח-צדיק:

אהרן הכהן היה אוהב שלום ורודף שלום. למרות דרגתו הגבוהה וטהרתו ככהן גדול, הוא טרח לקרב את הפריות לתורה, מתוך אהבת-ישראל אמתית.

אדמו"ר הצמח-צדק פעל בדורו לאחדות בין החוגים בעם-ישראל, הן החוגים החרדיים (חסידים מחוגים שונים וליטאים) והן אלו שלא היו קרובים כל-כך לתורה ומצות, במטרה לפעל על ממשלת רוסיה שתגור לטובת עם-ישראל ובפרט בנושא חנוך ילדי ישראל.

בשעור החמש היומי (בשנת אמירת השיחה) נאמר על שבט לוי "ויוו משפטיו ליצקב ותורתו לישראל" - האחדות היא שהלוי לא מסתפק במעלתו אלא הולך ללמד ולהנחיל לעוד יהודי את התורה.

וההוראה היא להתאחד ולקרב עוד יהודי ללמוד התורה.